

23 -03- 2015

REPUBLIKA HRVATSKA
Trgovački sud u Zagrebu
Zagreb, Amruševa 2/II

U IME REPUBLIKE HRVATSKE
PRESUDA

Trgovački sud u Zagrebu, po sucu toga suda Željku Mikoč, kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužitelja FIO & D d.o.o. Split, Šubićeva 3, OIB 66119484337, koga zastupaju punomoćnici Radojka Petrović Ivanišević, odvjetnica iz Splita, Domovinskog rata 29b i Nenad Marković, odvjetnik iz Sesveta, Varaždinska 77, protiv tuženika INDUSTROGRADNJA GRUPA d.d. Zagreb, Kennedyev trg 2, OIB 19751350811 (ranije INDUSTROGRADNJA d.d. Zagreb, Savska cesta 66), koga zastupa punomoćnik Nenad Cetinja, odvjetnik iz Zagreba, Horvaćanska 17a, radi utvrđenja zabrane naplate i isplate, nakon zaključenja glavne rasprave dana 6. veljače 2015. godine u prisutnosti prokuriste tužitelja Dragan Boljat i punomoćnika tuženika Nenad Cetinja, odvjetnik iz Zagreba, te danom objave presude 23. ožujka 2015. godine

presudio je

- I. Odbija se tužbeni zahtjev kojim se utvrđuje da su neistinite isprave koje čine zadužnice izdane od strane tužitelja dana 20. veljače 2003. godine i to: zadužnica pod brojem OV-1065/03 na iznos od 1.000.000,00 kn, zadužnica pod brojem OV-1067/03 na iznos od 1.000.000,00 kn i zadužnica pod brojem OV-1066/03 na iznos od 50.000,00 kn, u kojima je kao vjerovnik označen tuženik, te se utvrđuje da ne postoji pravo – novčana tražbina tuženika prema tužitelju po navedenim zadužnicama u iznosu od 2.050.000,00 kn – kao neosnovan.
- II. Utvrđuje se da je tužba u ostalom dijelu povučena.
- III. Nalaže se tužitelju da naknadi tuženiku parnične troškove u iznosu od 226.100,00 kn u roku od 8 dana.

Obrazloženje

Tužitelj u tužbi navodi da je Trgovački sud u Splitu po prijedlogu tužitelja, kao predlagatelja osiguranja, rješenjem broj R1-102/06 od 7. srpnja 2006. godine odredio privremenu mjeru kojom je zabranio tuženiku, kao protivniku osiguranja, naplatu po bjanko zadužnicama izdanim od strane tužitelja i to po zadužnicama OV-1065/03 na iznos od 1.000.000,00 kn, OV-1067/03 na iznos od 1.000.000,00 kn i OV-1066/03 na iznos od 50.000,00 kn, te je zabranio HVB Splitskoj banci d.d. kao dužniku protivnika osiguranja da tuženiku izvrši isplatu iznosa od 2.050.000,00 kn i/ili prijenos sredstava po navedenim zadužnicama, te je istoj banci zabranio da isprave o zadužnicama vrati tuženiku. Istim rješenjem sud je naložio tužitelju da radi opravdanja privremene mjere u roku od 8 dana podnese ovu tužbu.

Tužitelj ističe da je tuženiku uručio tri bjanko zadužnice radi osiguranja novčane tražbine koju je tuženik imao kao zakupodavac prema tužitelju temeljem Ugovora o zakupu broj 68/03 od 28. ožujka 2003. godine i Ugovora o zakupu s pravom građenja od 18. prosinca 2004. godine.

Tužitelj tvrdi da je navedene zadužnice tuženik neovlašteno popunio, te je neistinito naveo da u trenutku njihove dostave na naplatu, tj. na dan 27. lipnja 2006. godine, ima novčanu tražbinu prema tužitelju u iznosu od 2.050.000,00 kn, iako takvu novčanu tražbinu stvarno nije imao. Tuženik je zadužnice dostavio na naplatu HVB Splitskoj banci d.d. Split kod koje se vodi žiro račun tužitelja. Da na dan kada je tuženik dostavio predmetne zadužnice na naplatu tuženik nije imao bilo kakvu novčanu tražbinu prema tužitelju, proizlazi iz vanraspravnog knjigovodstveno financijskog vještva koje je provedeno na traženje tužitelja. Stranke su osim po osnovu Ugovora o zakupu od 28. ožujka 2003. godine i Ugovora o zakupu s pravom građenja od 18. prosinca 2004. godine bile i u obveznopravnom odnosu po osnovi ugovora o isporuci željeza koju isporuku je tužitelj vršio tuženiku i po osnovu kojeg je kao prodavatelj imao novčanu tražbinu prema tuženiku. Vještvom provedenim od strane sudskog vještaka Ivana Budimira i Dušana Vukovića utvrđeno je da na dan 27. lipnja 2006. godine nije postojala bilo kakva novčana tražbina tuženika prema tužitelju, a utvrđeno je da je postojala novčana tražbina tužitelja prema tuženiku u iznosu od 1.182.310,61 kn koju tražbinu je tužitelj stekao Ugovorom o cesiji broj 1/2006 od 30. svibnja 2006. godine.

Na kraju historijata tužbe tužitelj ističe kako ima pravo na povrat iznosa po osnovu neosnovanog obogaćenja temeljem odredbe članka 1111. i članka 1115. ZOO-a; da ima i pravni interes da se utvrdi neistinitost isprava koje čine predmetne zadužnice; da se utvrdi da tuženik nema novčanu tražbinu navedenu u tim zadužnicama; da ima pravo da mu se zadužnice vrate, kao i da mu tuženik vrati iznos koji je neosnovano naplaćen. Temeljem navedenog tužitelj je specificirao tužbeni zahtjev kako je to pobliže navedeno u samom petitu tog zahtjeva.

U odgovoru na tužbu tuženik je osporio tužbeni zahtjev navodeći da su netočni navodi tužitelja da prema tuženiku nema nikakvog dugovanja po osnovi Ugovora o zakupu i Aneksa tom Ugovoru u visini od 2.050.000,00 kn, a posebno da bi tužitelj imao bilo kakvo potraživanje prema tuženiku. Pri tome tuženik ukazuje da tužitelj u tužbi svoje zaključke izvodi iz "vještva" sudskih vještaka Ivana Budimira i Dušana Vučkovića, što je neosnovano i nepravilno, jer to nije nikakav relevantan dokaz, a niti može poslužiti kao orijentacioni kriterij za tužitelja u ovom postupku pošto ovo vještačenje polazi od potpuno pogrešnih činjenica i posebice pravnih premisa koje su dali sami vještaci, te tuženik u tom smislu opširnije u odgovoru na tužbu ukazuje na te nepravilnosti.

Nadalje, tuženik navodi da su ugovori o zakupu s pravom građenja i o zakupu ništavi. Ugovor o zakupu s pravom građenja zaključen je između tužitelja kao zakupnika i tuženika kao zakupodavca, pri čemu je u zakup tužitelju dana nekretnina "bez riaknade", iz čega proizlazi da Ugovor nema svoj dopušten cilj odnosno ostvarenje dobiti, pa kao takav nema dopuštenu osnovu u smislu čl. 51. ZOO-a i ništav je u smislu čl. 52. ZOO-a. Stoga je taj Ugovor nadalje potpuno irelevantan za obračun tražbine po Ugovoru o zakupu broj 68/2003. S druge strane Ugovor o zakupu broj 68/2003 tuženik je tužitelju otkazao s danom 5. svibnja 2006. godine, s obzirom da je tužitelj na dan otkaza imao dospjelo dugovanje prema tuženiku u iznosu od 3.454.355,55 kn. S obzirom da je nakon prestanka Ugovora tužitelj nastavio posjedovati i ekonomski iskorištavati nekretninu, to tuženik ima pravo potraživati i naknadu štete i naknadu koristi. Na kraju, tuženik navodi da prema tužitelju ima daleko veću tražbinu od maksimalno naplativog iznosa po predmetne tri bjanko zadužnice od 2.050.000,00 kn, pa predlaže da sud odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan.

U podnesku od 8. veljače 2007. godine u kojem se tužitelj očitovao na navode iz odgovora na tužbu, tužitelj je između ostaloga djelomično povukao tužbu u dijelu tužbenog zahtjeva postavljenog pod točkom 4. i 5. petita prvobitno postavljenog tužbenog zahtjeva navodeći kako je u međuvremenu dospjela tražbina tuženika po osnovu zakupnine, pa je tužitelj izvršio prijeboj novčane tražbine koji ima prema tuženiku, a s osnova više plaćenog iznosa sa protutražbinom koju tuženik ima prema njemu s osnova neisplaćene zakupnine.

U fotokopiji podneska predanom na ročištu dana 24. svibnja 2011. godine, kao i u identičnom podnesku koji je zaprimljen na sudu 26. svibnja 2011. godine tužitelj je povukao i tužbu u dijelu tužbenog zahtjeva navedenog pod točkom 2. petita kojom se traži zabrana naplate po navedenim zadužnicama ističući da su u međuvremenu zadužnice uništene na temelju rješenja Državnog arhiva u Zagrebu, a u skladu s Propisima o uništavanju arhivske građe po isteku roka za čuvanje. U istom podnesku tužitelj ističe da ostaje samo kod tužbenog zahtjeva navedenog pod točkom 1. tužbe, te još jednom u tom podnesku precizira takav tužbeni zahtjev istovremeno označujući kao vrijednost predmeta spora s iznosom od 2.050.000,00 kn.

Na istom ročištu, a na prijedlog tužitelja, određeno je knjigovodstveno financijsko vještačenje na okolnost utvrđivanja postojanja uzajamnih tražbina stranaka, a na dan kada je tuženik podnio na naplatu predmetne zadužnice, odnosno na dan 27. lipnja 2006. godine.

Nakon provedenog knjigovodstveno financijskog vještačenja stranke su se očitovale na nalaz i mišljenje sudskog vještaka s time da je tužitelj prigovarao nalazu i mišljenju sudskog vještaka, a vještak se usmeno i pismenim putem očitovao na primjedbe tužitelja i u cijelosti ostao kod svog osnovnog nalaza i mišljenja od 11. prosinca 2013. godine kao i dopunskog nalaza od 11. ožujka 2014. godine.

Na ročištu za glavnu raspravu održanom dana 6. veljače 2015. godine punomoćnik tuženika ispravio je naziv tuženika te naznačio da pravilan naziv tuženika glasi INDUSTROGRADNJA GRUPA d.d. Zagreb, Kennedyev trg 2, OIB 19751350811.

U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u rješenje Trgovačkog suda u Splitu posl. broj R1-102/06 od 7. srpnja 2006. godine (listovi spisa 8 do 14), bjanko zadužnice broj OV-1066/2003, OV-1065/2003 i OV-1067/2003 (listovi spisa 16 do 21), Ugovor o zakupu broj 68/2003 (listovi spisa 32 do 39), Ugovor o zakupu s pravom građenja (listovi spisa 40 do 42), dopis INDUSTROGRADNJE d.d. Zagreb od 20. lipnja 2006. godine (list spisa 15), nalaz i mišljenje sudskog vještaka Nade Mlinar od 11. prosinca 2013. (listovi spisa 160-173), dopunski nalaz vještaka od 11. ožujka 2014. (listovi spisa 334, 335), očitovanje sudskog vještaka na podnesak tužitelja predanog na ročištu 2. prosinca 2014. (list spisa 406) i očitovanje vještaka na prigovore tužitelja iz podneska tužitelja od 29. siječnja 2015. (listovi spisa 435-436, 437 i 438).

Uvidom u rješenje Trgovačkog suda u Splitu broj R1-102/06 od 7. srpnja 2006. godine, sud je utvrdio da je u pravnoj stvari predlagatelja osiguranja FIO & D d.o.o. iz Splita protiv protivnika osiguranja INDUSTROGRADNJA d.d. iz Zagreba u izreci pod I. usvojen prijedlog predlagatelja osiguranja za određivanje privremene mjere pobliže navedene u samoj izreci, te da je u izreci pod III. naloženo predlagatelju osiguranja da u roku od 8 dana pokrene parnični postupak radi opravdanja ove privremene mjere. U obrazloženju istog rješenja između ostaloga iznijet je i stav suda da se u ovom konkretnom slučaju radi o prijedlogu za određivanje privremene mjere radi osiguranja nenovčane tražbine predlagatelja osiguranja prema protivniku osiguranja usmjeren na uskratu od naplate bjanko zadužnica predlagatelja osiguranja

predanih protivniku osiguranja, pri čemu se sud poziva na odredbu čl. 298. Ovršnog zakona.

Uvidom u Ugovor o zakupu broj 68/2003 od 28. ožujka 2003. godine, sud je utvrdio da je ovaj Ugovor zaključen između INDUSTROGRADNJE d.d. Zagreb, kao zakupodavca i FIO & D d.o.o. iz Splita, kao zakupca, Ugovorom zakupodavac daje zakupcu u zakup nekretnine u Dugoj uvali (čl. 1. Ugovora). Zakup nekretnina navedenih u čl. 1. ovog Ugovora počinje 1. ožujka 2003. i ugovara se na rok od pet godina (čl. 3. st. 1. Ugovora). Zakupnina se ugovara na ime jednogodišnje zakupnine u iznosu od 534.100,00 EUR s plaćanjem u kunama po srednjem tečaju HNB-a. Kao osiguranje za slučaj neplaćanja zakupnine u predviđenim rokovima zakupac se obvezuje da će u roku do primopredaje dati zakupodavcu jednu običnu zadužnicu u visini ukupne polugodišnje zakupnine potpisanu po ovlaštenim osobama zakupca i vlasnika zakupca u svojstvu jamca-platca, a sve ovjereno kod javnog bilježnika, kao i osobnu zadužnicu ovjerenu kod javnog bilježnika, te garanciju Zagrebačke banke ili druge poslovne banke prihvatljive zakupodavcu, na rok od 6 mjeseci na iznos polugodišnje zakupnine u vrijednosti od 2.025.280,49 kn do 28. veljače 2003. godine. U slučaju sa zakašnjenjem plaćanja zakupodavac ima pravo na zakonske zatezne kamate do dana plaćanja (čl. 4. st. 1., 6. i 7. Ugovora). Ugovor je potpisan od strane ovlaštenih osoba ugovornih strana i ovjeren žigovima, te solemniziran kod javnog bilježnika pod brojem OV-1340/03 dana 28. ožujka 2003. godine.

Uvidom u Ugovor o zakupu s pravom građenja od 18. prosinca 2004. godine, sud je utvrdio da je ovaj Ugovor zaključen između INDUSTROGRADNJE d.d. Zagreb, kao zakupodavca i FIO & D d.o.o. Split, kao zakupoprimca. Zakupodavac daje zakupoprimcu u zakup s pravom građenja na dijelovima nekretnina oznake kč.br. 2376/4 i 2377/4 k.o. Krnica (čl. 1. st. 1. Ugovora). Zakupodavac daje zakupoprimcu na dijelovima nekretnina iz čl. 1. ovog Ugovora, zakup bez naknade (čl. 3. Ugovora). Ugovor je potpisan od strane ovlaštenih osoba ugovornih strana i ovjeren žigovima.

Uvidom u bjanko zadužnice, sud je utvrdio da je u bjanko zadužnici u kojoj je potpis izdavatelja ovjeren kod javnog bilježnika pod posl. brojem OV-1066/2003 upisan iznos do 50.000,00 kn, a u bjanko zadužnicama u kojima je potpis izdavatelja ovjeren kod javnog bilježnika pod posl. brojevima OV-1065/2003 i OV-1067/2003 upisan iznos do 1.000.000,00 kn. Prva bjanko zadužnica samo je potpisana od izdavatelja, dok su druge dvije uz potpis izdavatelja ovjerene i žigom dužnika – FIO & D d.o.o. Split. Sve zadužnice izdane su dana 20. veljače 2003. godine, a i potpisi izdavatelja su istog dana ovjereni kod javnog bilježnika. U svim zadužnicama je kao dužnik označena tvrtka FIO & D d.o.o., te je navedeno da je dužnik suglasan da se radi naplate tražbina koje se navode u svakoj od tih zadužnica zapljene novčana sredstva sa svih njegovih računa i isplate vjerovniku INDUSTROGRADNJA d.d. iz Zagreba.

Uvidom u dopis INDUSTROGRADNJE d.d. Zagreb od 20. lipnja 2006. godine upućen Splitskoj banci d.d. Zagreb, sud je utvrdio da se ovim dopisom traži naplata zadužnica koje se dostavljaju u prilogu na ukupan iznos od 2.050.000,00 kn, te da se izvrši naplata uvećana za zateznu kamatu, a u korist računa INDUSTROGRADNJE.

Uvidom u nalaz i mišljenje sudskog vještaka od 11. prosinca 2013. godine, sud je utvrdio da je sudski vještak u dijelu nalaza naveo da je tužitelj radi potrebe vještačenja dostavio vještaku knjigovodstvene kartice dobavljača INDUSTROGRADNJA d.d. koje su jedva čitljive, više puta ispravljane, a opis knjiženja je gotovo nerazumljiv, dok tuženik nije pribavio svu zatraženu dokumentaciju, pa je vještak na temelju one koja mu je dostavljena i one koju je našao

u spisu izradio nalaz. Dalje u nalazu vještak u tablicama prikazuje međusobna namirivanja spornih računa između stranaka. Na kraju vještak je iznio svoje mišljenje da iz dostupne tužiteljeve dokumentacije nije moguće točno zaključiti u kojem iznosu ima potraživanje prema tuženiku na dan 27. lipnja 2006. godine, dok iz dostupne tuženikove dokumentacije proizlazi da tuženik na taj dan ima potraživanje prema tužitelju po osnovi nenamirenih računa ukupno 1.053.347,04 kn. Nakon pribrojenih obračuna kamata i oduzetih umanjjenja po knjiženju, te umanjjenja za avans za 7. mjesec, vještak je naveo da ukupno potraživanje tuženika prema tužitelju iznosi 464.786,17 kn.

Sud je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje sudskog vještaka jer smatra da je isti, a na temelju dostupne i raspoložive dokumentacije, izrađen u skladu s pravilima knjigovodstvene struke.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Iako se u izreci rješenja Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj R1-102/06 od 7. srpnja 2006. godine ne navodi da li se izdanom privremenom mjerom osigurava neka buduća tražbina predlagatelja osiguranja ili se tom mjerom samo privremeno uređuje sporni pravni odnos između predlagatelja osiguranja i protivnika osiguranja, iz obrazloženja samog rješenja proizlazi da je privremena mjera izdana radi osiguranja nenovčane tražbine predlagatelja osiguranja.

Stoga je tužitelj, koji je kao predlagatelj osiguranja, upućen u parnicu radi opravdanja izdane privremene mjere, trebao pokrenuti kondemnatornu parnicu kojom traži od tuženika neko činjenje, nečinjenje ili trpljenje – konkretno vraćanja bjanko zadužnica i zabranu njihovih naplata, a ne deklaratornu parnicu kojom traži utvrđenje neistinitosti predmetnih zadužnica.

Međutim, bez obzira na gore iznijeto, stav je ovog suda da isprave koje čine zadužnice, kao takove ne predstavljaju neistinite isprave.

Zadužnica, pa tako i bjanko zadužnica, kao privatna isprava potvrđena kod javnog bilježnika ima učinak pravomoćnog rješenja o ovrsi kojom se zapljenjuje tražbina po računu i prenosi na ovrhovoditelja (čl. 215. st. OZ-a), te kao takva ima svojstvo ovršnih isprava na temelju kojih se može tražiti ovrha protiv dužnika ili jamaca plateca na drugim predmetima ovrhe (čl. 214. st. 7. OZ-a).

Osim toga, zadužnica kao pisana isprava kojom se njezin izdavatelj obvezuje ispuniti obvezu koja je u njoj upisana, predstavlja i obligacijski vrijednosni papir (arg. iz čl. 1135. ZOO-a) i ujedno je svojevrstan instrument osiguranja tražbine iz nekog konkretnog pravnog posla.

Kao vrijednosni papir zadužnica mora sadržavati sve one bitne sastojke koje mora sadržavati vrijednosni papir u smislu odredbe čl. 1136. ZOO-a.

Sud je uvidom u predmetne zadužnice utvrdio da one sadrže sve bitne sastojke koje mora sadržavati vrijednosni papir, odnosno da je u njima navedena naznaka da se radi o bjanko zadužnicama, da su navedeni podaci o izdavatelju odnosno da sadrže podatke o tvrtki, nazivu i sjedištu izdavatelja zadužnice – tvrtka FIO & D d.o.o. Split, kao dužniku, da sadrže podatke o vjerovniku odnosno naziv i sjedište tvrtke vjerovnika – INDUSTROGRADNJA d.d. Zagreb, da je navedeno mjesto i datum izdavanja zadužnica, te konačno da je u istima precizno određena novčana obveza odnosno naplate tražbina.

Činjenica da je u bjanko zadužnicama iznose tražbina ispunio vjerovnik odnosno ovdje tuženik, a ne dužnik odnosno ovdje tužitelj, ne oduzima bjanko zadužnici karakter vrijednosnog papira i ne čini ih zbog toga neistinitim u pogledu upisanih iznosa do visine do kojih se na blanketima mogu upisati ti iznosi od strane vjerovnika. Naime, u zadužnicama su upisani iznosi koji ne prelaze najviše iznose

koji se mogu upisati u pojedine zadužnice, a koji su određeni Pravilnikom o sadržaju bjanko zadužnice i koji su kao takovi naznačeni i u samim obrascima bjanko zadužnica.

Ukoliko tužitelj kao dužnik smatra da mu je predmetnim zadužnicama bila naplaćena tražbina iz pravnog posla temeljem kojeg su zadužnice izdane, a koju tražbinu je u cijelosti ili djelomično podmirio tuženiku, to može u parnici tražiti da mu se vrati ono što mu je temeljem zadužnica naplaćeno i to po osnovi stjecanja bez osnove (čl. 1111. – 1120. ZOO-a). Takav zahtjev ovdje nije postavljen.

Konačno, zadužnice su ovjerene kod javnog bilježnika i kao takove imaju učinak pravomoćnog rješenja o ovrsi i značaj ovršne isprave, a što također ukazuje na presumpciju da je njihov sadržaj istinit.

Sud je na temelju gore iznijetoga ocijenio da tužitelj u tijeku postupka nije dokazao da su predmetne zadužnice kao vrijednosni papiri i javne isprave neistinite odnosno da njihov sadržaj u pogledu upisanih iznosa nije istinit, zbog čega ne postoji razlog da se kao takove pobijaju.

Osim toga, zadužnice su izdane kao sredstvo osiguranja za ispunjenje obveza iz sklopljenog Ugovora o zakupu broj 68/2003 od 28. ožujka 2003. godine, što u historijatu tužbe navodi i sam tužitelj. Provedenim financijskim vještačenjem utvrđeno je da s tog osnova postoji dug tužitelja prema tuženiku na dan 27. lipnja 2006. godine u iznosu od 1.053.347,04 kn na ime glavnice, te u iznosu od 162.153,68 kn po osnovu obračunatih kamata. Pri tome irelevantna su po ocjeni ovog suda umanjenja koja navodi vještak u svom nalazu jer se ta terećenja odnose na druga potraživanja iz poslovnog odnosa između stranaka.

Kako su zadužnice izdane kao instrument osiguranja, a tužitelj nije u cijelosti podmirio obvezu iz pravnog posla za koji su zadužnice izdane, to se radi ispunjenja te obveze iste mogu davati na naplatu pljenidbom računa dužnika i s njih prenijeti upisani iznosi novčanih sredstava na vjerovnika. Pri tome se još jednom ukazuje na naprijed rečeno, a to je da ukoliko tužitelj smatra da je temeljem zadužnica tuženik naplatio više iz pravnog posla nego što mu to pripada, može tražiti vraćanje više naplaćenog po osnovi stjecanja bez osnove, a ne tražiti utvrđenje da je sadržaj zadužnica u pogledu upisanih iznosa kao takav neistinit.

Stoga je sud ocijenio da je tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti neosnovan, pa je temeljem članka 325. st. 1. ZPP-a valjalo odlučiti kao u izreci presude.

Odluka o trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. ZPP-a, a tuženiku su dosuđeni parnični troškovi prema priloženom troškovniku za sastav odgovora na tužbu 32.960,00 kn (Tbr. 8. toč. 1.), za pristup na ročišta 23.11.2006. i 13.2.2007. po 32.960,00 kn (Tbr. 9. toč. 1.), za pristup na ročišta 24.5.2011., 10.7.2014., 14.10.2014. i 6.2.2015. godine po 20.500,00 kn (Tbr. 9. toč. 1.), na ime PDV-a 25% - 45.220,00 kn, odnosno ukupno 226.100,00 kn.

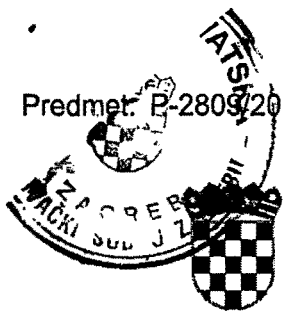
U Zagrebu, 23. ožujka 2015.

Predsjednik vijeća - sudac:
Željko Mikoč, v.r.

POUKA O PRAVNOM LIJEKU

Protiv ove presude, nezadovoljna stranka može uložiti žalbu Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske u roku od 8 dana po objavi presude, a ulaže se putem ovog Suda u 2 primjerka za Sud i po 1 za svaku protivnu stranku.

REPUBLIKA HRVATSKA

Trgovački sud u Zagrebu

POTVRDA PRAVOMOĆNOSTI/OVRŠNOSTI

Oznaka odluke: P-2809/2010-30

Vrsta odluke: Presuda

Donositelj: Željko Mikoč

Datum pravomoćnosti: 04.06.2020.

Datum ovršnosti: 02.11.2020.

**Napomena
pravomoćnosti/ovršnosti:**

odluka je pravomoćna u točki I,II izreke u dijelu točke III izreke za iznos parničnog troška od 133.353,06kn.Odluka je preinačena u preostalom dijelu točke III izreke na način da je odbijen tuženikov zahtjev za naknadu parničnog troška u iznosu od 92.746,94 kn.

u.đ. Željko Mikoč